

# Dániel könyve – Hetvenhetedik szám

## *A próféta párhuzam feltárása: a laodíceai adventizmus 1863-ban és a bibliai tipológia*

Jeff Pippenger

2024-02-10

A laodíceai adventizmus 1863-ban bekövetkezett lázadását előképezte az a átok, amelyet Jerikó újjáépítésére mondtak ki.

Józsué pedig abban az időben megeskette őket, mondván: Átkozott legyen az az ember az Úr előtt, aki felkel, és megépíti ezt a várost, Jerikót: elsőszülöttjében veti meg annak alapját, és legifjabb fiában állítja fel annak kapuit. Józsué 6:26.

A laodíceai adventizmus 1863-ban tanúsított lázadása előképezve lett azáltal, hogy az építők elvetették a szegletkövet.

Jézus így szólt hozzájuk: Sohasem olvastátok az Írásokban: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt? Azért mondom néktek, hogy az Isten országa elvételük tőletek, és olyan népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcseit. Máté 21:42, 43.

A laodíceai adventizmus 1863-ban tanúsított lázadását Áron aranyborja példázta előre.

Mert ezt mondták nekem: Csinálj nekünk isteneket, akik előttünk járjanak; mert ami ezt a Mózeset illeti, azt a férfit, aki kihozott bennünket Egyiptom földjéről, nem tudjuk, mi történt vele. Én pedig ezt mondtam nekik: Akinek van aranya, szakítsa le magáról. Azután ideadták nekem, én pedig a tűzbe vettem, és ez a borjú került ki belőle. És amikor Mózes látta, hogy a nép mezítelen; (mert Áron mezítelenné tette őket az ő szégyenükre ellenségeik előtt). 2Mózes 32:23–25.

A laodíceai adventizmus 1863-ban tanúsított lázadása Jeroboám két aranyborja által nyert előképet.

Ha ez a nép felmegy, hogy áldozatot mutasson be az Úr házában, Jeruzsálemben, akkor e nép szíve ismét az ő urához, Roboámhoz, Júda királyához fordul, engem pedig megölnek, és visszatérnek Roboámhoz, Júda királyához. Erre a király tanácsot tartott, és készített két aranyborjút, és ezt mondta nekik: Sok nektek felmenni Jeruzsálembe; íme, a te isteneid, ó Izráel, akik felhoztak téged Egyiptom földjéről. Az egyiket Béthelben állította fel, a másikat pedig Dánba helyezte. 1Királyok 12:27–29.

A laodíceai adventizmus 1863-as lázadása annak a júdabeli prófétának az előképe által lett megjelölve, aki a számár és az oroszlán között halt meg.

És lőn, miután kenyeret evett, és ivott, hogy felnyergelte számára a szamarat, tudniillik annak a prófétának, akit visszahozott. És amikor elment, egy oroszlán találta őt az úton, és megölte; és

holtteste az útra vettetett, a szamár pedig mellette állt, és az oroszlán is ott állt a holttest mellett. 1 Királyok 13:23, 24.

A laodíceai adventizmus 1863-ban tanúsított lázadása előképezve lett az ókori Izráel tizedik próbatételében, amely pusztai vándorlásuk kezdetét jelentette.

De amint én élek, az egész föld betelik az Úr dicsőségével. Mivel mindazok a férfiak, akik látták az én dicsőségemet és csodáimat, amelyeket Egyiptomban és a pusztában tettem, és immár tízszer kísértettek engem, és nem hallgattak az én szómra: bizony nem látják meg azt a földet, amely felől megesküdtem atyáiknak, és azok közül sem látja meg senki, akik engem ingereltek: De szolgálám, Káleb, mivel más lélek volt vele, és tökéletesen követett engem, beviszem őt arra a földre, amelyre bement; és az ő magva birtokolni fogja azt. 4Mózes 14:21–23.

Pál apostol ezt tanította:

Mindezek pedig példaképpen estek rajtuk; megíratlak pedig a mi intésünkre, akikhez az idők vége elérkezett. 1 Korinthus 10:11.

E prófétai alapelvet illetően White testvér ezt mondta:

„Az ősi próféták mindegyike kevésbé a maga korához, mint a miénkhez szólt, úgyhogy prófétálásuk ránk nézve van érvényben. „Mindezek pedig példaképpen estek rajtok; megíratlak pedig a mi intésünkre, akikhez a világ vége elérkezett.” 1 Korinthus 10:11. „Akiknek megjelentetett, hogy nem magoknak, hanem minékünk szolgáltak azokkal, amelyeket most hirdettek néktek azok, akik a mennyből küldött Szentlélek által prédikálták néktek az evangéliumot; amelyekbe angyalok vágyakoznak betekinteni.” 1 Péter 1:12....

„A Biblia felhalmozta és egybekötötte kincseit e végső nemzedék számára. Az ószövetségi történelem minden nagy eseménye és ünnepélyes története megismétlődött, és ismétlődik az egyházban e végső napokban.” Selected Messages, 3. könyv, 338–339.

Ézsaiás szerint a késői eső üzenete valóban üzenet, mert azonosítja, hogy a gonoszok nem lesznek hajlandók meghallgatni azt, és ezt az üzenetet „szabályra szabály, szabályra szabály” kifejezéssel írja le.

Kit tanítson ismeretre? és kivel értesse meg a tudományt? Az elválasztottakkal-é, akik elszakasztattak az emlőktől? Mert parancsolatra parancsolat, parancsolatra parancsolat; szabályra szabály, szabályra szabály; itt egy kevés, ott egy kevés: mert dadogó ajkakkal és idegen nyelven szól e néphez. Akiknek ezt mondta: Ez a nyugalom, hogy nyugalmat adjatok a megfáradottnak, és ez az enyhülés; de nem akartak hallani. Ezért lőn nekik az Úr beszéde: parancsolatra parancsolat, parancsolatra parancsolat; szabályra szabály, szabályra szabály; itt egy kevés, ott egy kevés; hogy menjenek, és hanyatt essenek, összetöressenek, törbe essenek és megfogassanak. Ézsaiás 28:9–13.

Az imént azonosított hat irányvonal közül — és természetesen vannak mások is, amelyekre nem mutattunk rá — az egyik 1863-at hangsúlyozza mint egy fokozatos próba végét, amely a pusztai vándorláshoz vezetett. Kettő azt emeli ki, hogy egy korábbi szövetségi népet félretettek, és egy új

választott néppel helyettesítettek. Az egyik átkot jelöl valaminek az újjáépítéséért, amit úgy kellett volna lerombolva és elhagyatva hagyni Isten átka alatt, ahogyan volt, a másik pedig átkot jelöl azért, hogy valaki visszatér oda, ahová meg volt tiltva mennie. Kettő a Tízparancsolat két kőtáblájának hamisítványaira szolgált példát, amelyek Habakuk két tábláját jelképezték.

Áron és Jeroboám aranyborjúi a féltékenység hamis képét jelképezik, amely az 1863-as hamis táblázatot jelképezte. Együtt szemlélve Áron és Jeroboám két tanúja azt tanítja, hogy Habakuk két táblája egyetlen táblát képvisel, ugyanúgy, ahogyan a Tízparancsolat két táblája Isten egyetlen törvényét képviseli. Együtt egyetlen jelképpé válnak, amely kettőből áll, amikor egyesülnek. Isten törvényének két táblájára jellemző ugyanazok a prófétai dinamikák vannak jelen Habakuk két táblájában is, és Áronnak és Jeroboámnak a hamisítványai együtt ezt a prófétai jelenséget tárgyalják.

Az adventizmus első nemzedékét az Ezékiel nyolcadik fejezetében szereplő féltékenység képe jelképezi. Az a látomás, amely a nyolcadik fejezetben, a hatodik esztendő hatodik hónapjának ötödik napján kezdődik, folytatódik a kilencedik fejezetben, ahol a száznegyvennégyezer elpecsételése van ábrázolva. Amikor White testvér a kilencedik fejezet pecsételéről szóló szemléltetését tárgyalja, belefoglalja Isten jellemének azt a tulajdonságát, amely azonosítja, hogy Isten a harmadik és negyedik nemzedékben ítéli meg az engedetleneket. Ezért közvetlenül magában foglalja a második parancsolathoz kapcsolódó igazságot, vagyis ahhoz a parancsolathoz kapcsolódó igazságot, amely tiltja a bálványok imádását, amelynek Áron és Jeroboám aranyborjai voltak.

„És kiáltott a gyolcsba öltözött férfihoz, akinél írókészlet volt az oldalán; és az Úr ezt mondta neki: Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és tégy jelet azoknak a férfiaknak a homlokára, akik sóhajtoznak és jajkiáltással siratják mindazokat az utálatosságokat, amelyeket annak közepette cselekszenek. A többieknek pedig ezt mondta fülem hallatára: Menjetek utána a városon át, és vágjatok le; szemetek ne kíméljen, és ne könyörüljete: öldököljete le véneket és ifjakat, hajadonokat, kisgyermeket és asszonyokat teljesen; de egyetlen olyan emberhez se közeledjete, akin a jel van; és az én szenthelyemen kezdjete. Akkor a ház előtt levő véneken kezdtek.”

„Jézus kész elhagyni a mennyei szentély kegyelmi trónját, hogy a bosszúállás ruháit magára öltse, és haragját ítéletekben árássa ki azokra, akik nem válaszoltak arra a világosságra, amelyet Isten adott nekik. „Mivel a gonosz cselekedet ellen való ítéletet nem hajtják végre hamar, azért az emberek fiainak szíve teljesen eltelt bennük a gonosz cselekvésére.” Ahelyett, hogy meglágyultak volna amiatt a türelem és hosszan tűrés miatt, amelyet az Úr irántuk gyakorolt, azok, akik nem félik Istent és nem szeretik az igazságot, megerősítik szívüket gonosz útjukon. De még Isten hosszan tűrésének is vannak határai, és sokan túllépik ezeket a határokat. Áthágták a kegyelem határait, ezért Istennek közbe kell lépnie, és igazolnia kell a maga tisztességét.”

Az emoreusokról az Úr ezt mondta: „A negyedik nemzedékben térnek vissza ide, mert az emoreusok bűne még nem telt be.” Noha ez a nemzet bálványimádása és romlottsága miatt szembetűnő volt, még nem töltötte meg vétkének poharát, és Isten nem adta volna parancsát

teljes megsemmisítésére. A népnek szemlélnie kellett, hogy az isteni hatalom nyilvánvaló módon megmutatkozik, hogy menthetetlen maradjon. Az irgalmas Teremtő kész volt eltérni gonoszságukat a negyedik nemzedékig. Akkor pedig, ha nem mutatkozott volna változás jobbra, ítéletei rájuk sújtottak volna.

„A Végtelen változhatatlan pontossággal ma is számontartást vezet minden nemzetről. Miközben irgalmát a bűnbánatra hívó felhívásokkal kínálja fel, ez a számadás nyitva marad; de amikor a tételek elérnek egy bizonyos mértéket, amelyet Isten szabott meg, megkezdődik haragjának szolgálata. A számadás lezárul. Az isteni türelem véget ér. Nincs többé irgalomért való közbenjárás az ő javukra.”

„A próféta, végigtekintve a korszakokon, ezt az időt látta maga előtt látomásában. E korszak nemzetei példátlan irgalmakban részesültek. A menny legválogatottabb áldásai adattak nekik, de ellenük van feljegyezve a növekvő kevélység, kapzsiság, bálványimádás, Isten megvetése és alantas hálátlanság. Számlájukat Istennel szemben gyorsan lezárják.”

„Ám ami attól rettegek, hogy azok, akik a legnagyobb világosságban és kiváltságokban részesültek, megfertőződtek az uralkodó gonoszságtól. A körülöttük levő igaztalanok befolyása alatt sokan, még azok közül is, akik az igazság megvallói, meghidegültek, és a rossz erős áradata sodorja őket. Az igaz kegyességre és szentségre zúduló általános megvetés arra vezeti azokat, akik nem kapcsolódnak szorosan Istenhez, hogy elveszítsék tiszteletüket az Ő törvénye iránt. Ha a világosságot követnék, és szívből engedelmeskednének az igazságnak, e szent törvény annál drágábbnak tűnnék előttük, minél inkább megvetik és félreteszik azt. Amint az Isten törvénye iránti tiszteletlenség egyre nyilvánvalóbbá válik, az azt megtartók és a világ közötti elhatároló vonal annál határozottabban rajzolódik ki. Az egyik osztályban az isteni rendelkezések iránti szeretet növekszik annak arányában, ahogyan a másik osztályban növekszik irántuk a megvetés.”

„A válság gyorsan közeledik. A rohamosan növekvő számadatok azt mutatják, hogy Isten meglátogatásának ideje csaknem elérkezett. Noha vonakodik büntetni, mégis büntetni fog, és pedig hamar. Akik a világosságban járnak, felismerik a közeledő veszedelem jeleit; de nem szabad csendes, közömbös várakozásban ülniük a pusztulásra, azzal vigasztalva magukat, hogy Isten majd oltalmazza népét a meglátogatás napján. Távol legyen! Fel kell ismerniük, hogy kötelességük szorgalmasan munkálkodni mások megmentéséért, erős hittel tekintve Istenre segítségért. „Sokat ér az igaz ember buzgóságos könyörgése.””

„Az istenfélelem kovásza nem veszítette el teljesen erejét. Abban az időben, amikor az egyház veszélye és csüggedése a legnagyobb, az a kis sereg, amely a világosságban áll, sóhajtozni és jajgatni fog a földön elkövetett utálatosságok miatt. De imádságaik kiváltképpen az egyházért szállnak fel, mert tagjai a világ szokása szerint cselekszenek.

„Ennek a hűséges keveseknek buzgó imái nem lesznek hiábavalók. Amikor az Úr bosszúállóként előjön, egyúttal oltalmazója is lesz mindazoknak, akik a hitet tisztaságában megőrizték, és a világtól szeplőtelenül megőrizték magukat. Ebben az időben ígérte meg Isten, hogy igazságot szolgáltat az Ő választottainak, akik éjjel és nappal Hozzá kiáltanak, jóllehet hosszútűrő irántuk.”

„A parancs így szól: „Menj át a város közepén, Jeruzsálem közepén, és tégy jelet azoknak az embereknek a homlokára, akik sóhajtoznak és kiáltanak mindazokért az utálatosságokért, amelyeket annak közepette cselekszenek.” Ezek a sóhajtozó, kiáltó emberek az élet igéit hirdették; dorgáltak, tanácsoltak és kérleltek. Némelyek, akik megcségyenítették Istent, bűnbánatra jutottak, és megalázták szívüket Őelőtte. De az Úr dicsősége eltávozott Izráelből; noha sokan továbbra is folytatták a vallás külső formáit, ereje és jelenléte hiányzott.”  
Testimonies, 5. kötet, 207–210.

Ahhoz, hogy helyesen értsük meg a pecsételés látomásának felosztását, amint azt Ezékiel bemutatja, elengedhetetlen az adventizmus négy nemzedékének megértése. White testvérnő az általunk kiválasztott szakaszt azzal kezdi, hogy közvetlenül Ezékiel könyve kilencedik fejezetére hivatkozik, és az általunk kiválasztott rész szintén Ezékiel könyve kilencedik fejezetére való közvetlen utalással zárul. A szakaszban ezt mondja Ezékielről: „A próféta, végigtekintve a korszakokon, ezt az időt látta maga előtt látomásban.” Ezékiel azokat a körülményeket látta, amelyek a száznegyvennégyezer megpecsételése során következnek be.

Az előző cikkben a Próféta Lelkének három meghatározott szakasza alapján azonosítottuk, hogy Ézsaiás „Efraim részegei”, akik ebben a szakaszban „vének”-ként vannak megjelölve, és akik mindkét szakaszban Jeruzsálem (az adventizmus) vezetőségét jelképezik, nem képesek felismerni, hogy Isten hatalmának hatalmas megnyilatkozása következik be, mint a hajdani években. Ebben a szakaszban éppen Isten hatalmának az a megnyilatkozása, amelyet nem hajlandók meglátni, fog bekövetkezni annak az isteni ítéletnek részeként, amely rájuk zúdul, mert kijelentették, hogy „the people were to see the divine power manifested in a marked manner, that they might be left without excuse.”

A laodiceai adventizmus nem hajlandó meglátni a késői eső megnyilatkozását, amely 2001. szeptember 11-én kezdett szemerkélni, de látni fogja annak az esőzésnek a tetőpontját, amikor az Éjféli Kiáltás üzenete megismétlődik az utolsó napokban. Ez az üzenet a harmadik jaj iszlámja. Vajon nem látta-e az ősi Izráel vezetősége, amely éppen keresztre feszítette Messiását, amint a Szentlélek pünkösdkor kitöltötte?

Az igeszakasz az egyházat azonosítja, amelyet az összefüggés szerint Ezékiel Jeruzsálemként ábrázol, és az egyházon belüli tagokat (Jeruzsálemet) szembeállítja egy „kis csapattal”, akiket szintén azokként azonosít, „akik a világosságban járnak”, és akik a „hűséges kevesek”. A Biblia azt tanítja, hogy „sokan” vannak meghívva, de „kevesen” választatnak ki. Az igeszakasz tárgyához hozzátartozik Isten haragja, amely az Ő népére zúdul. A nép önmagára hozta ítéletét, de Isten kifejezetten hangsúlyozza, hogy az Ő angyalai hajtják végre a pusztítás művét. Isten soha nem hazudik, és megígérte, hogy Ő az, aki az emberek vétkét meglátogatja harmad- és negyedízíglén. Az ítélet végrehajtását bárki másnak tulajdonítani, nem pedig Istennek, annyi, mint megtagadni az Ő jellemét, és azt sugallni, hogy hazug.

A szakasz rámutat arra, hogy amikor Ezékiel pusztító angyalai megkezdik átvonulásukat Jeruzsálemén, akkor „veszi kezdetét haragjának szolgálata”. Isten haragja Jeruzsálemmel kezdődik, amely az Ő egyháza, vagyis a laodiceai adventizmus.

Mert itt az ideje, hogy az ítélet az Isten házában kezdődjék; és ha először rajtunk kezdődik, mi lesz a végük azoknak, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának? 1 Péter 4:17.

Isten haragját Isten angyalai hajtják végre, és amikor munkájuk megkezdődik, azt a parancsot kapják, hogy „vágjatok”, mindenkire, és „szemetek ne kíméljen, se ne legyen bennetek szánalom: öljetek meg végképp vént és ifjút, szüzeket és kisgyermekeket és asszonyokat; de egyetlen emberhez se közelítsetek, akin a jegy van; és az én szenthelyemen kezdjétek.” Isten haragját szent angyalok hajtják végre, és az a pont, amelyet itt azonosítani kívánunk, az, hogy Isten haragja szolgálatának megkezdése a negyedik nemzedékben megy végbe.

Ezt a tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

És lészen az ÚR áldozatának napján, hogy megbüntetem a fejedelmeket és a király fiait, és mindazokat, akik idegen öltözetet viselnek. Ugyanazon a napon megbüntetem mindazokat is, akik átszöknek a küszöbön, és erőszakkal és csalárdsággal töltik meg uraik házáat. És lészen azon a napon, azt mondja az ÚR, hogy kiáltás zaja hallatszik a Hal-kaputól, jajgatás a második városrészből, és nagy recsegés-ropogás a halmokról. Jajgassatok, ti Maktés lakói, mert kiirtatott az egész kereskedő nép; kivágattak mindazok, akik ezüstöt hordanak. És lészen abban az időben, hogy lámpásokkal kutatom át Jeruzsálemet, és megbüntetem azokat az embereket, akik megüledtek seprőjükön, akik ezt mondják szívükben: Az ÚR sem jót nem cselekszik, sem rosszat nem tesz. Sofóniás 1:8–12.